G. Ionescu-Nica

—

Dacia Sanscrită.

Origina

Preistorică

A Bucureștilor

www.dacoromanica.ro

Pentru Biblioteca Academiei Române
dela autor
G. Ionescu Nica

G. IONESCU NICA

DACIA SAMSCRITA

ORIGINA PREISTORICA A BUCUREȘTILOR

TOPONIMIA DACĂ. — ȚARA MANASTIRILOR.
CETATEA DÂMBOVIȚA.

1945
— BUCUREȘTI —

www.dacoromanica.ro

G. IONESCU-NICA

DACIA SAMSCRITĂ

ORIGINA PREISTORICĂ
A
BUCUREŞTILOR

— BUCUREŞTI —
1945

www.dacoromanica.ro

D-lui MIHAIL VULPESCU

Prof. la Conservatorul regal de muzică din București

V'am promis o conferință asupra originei orașului București. Dacii aveau cultul ținerei cuvântului dat. Eu sunt dac. Vă prezint și dedic, ca semn de multă dragoste prietenească, conferința promisă. Este numai lumină și adevăr, care cere luminarea timpului preistoric al Bucureștilor. Azi, cu ajutorul limbei Dacilor, se poate face această luminare, dacă Românul, scuturat de idei preconcepute, voește să știe cine a fost, ce este și ce poate și trebue să fie. De o camdată și-a găsit actul de naștere și cartea de identitate cu care se poate prezenta la masa verde a încheerei viitoarei păci mondiale și cu care își poate justifica și susține unele drepturi naționale, istorice și preistorice. Salmoksi a spus că „Dumnezeu este lumină; și lumina adevăr; adevărul e dreptate; și dreptatea Dumnezeu". Dacă viitoarea pace mondială se va baza pe lumină, adevăr și dreptate, atunci Dumnezeu este cu Români, urmași ai Dacilor. Noi, scormonitorii trecutului, facem voia lui Dumnezeu, adică lumina și adevăr. Dreptatea rămâee să o facă cei care vor ține seama de lumină și adevăr, adică de Dumnezeu.

G. IONESCU-NICA

www.dacoromanica.ro

APEL. — Studiile făcute pentru descoperirea limbei Dacilor, şi asupra originei şi vieţei poporului dac şi poporului român, rezumate într'un ciclu de 7 conferinţe, se cer, de interesul ştiinţei şi neamului românesc, a fi date publicităţei.

Autorul lor nu dispune de mijloace. Cine voeşte să sprijine această publicare, este rugat a ne încunoştiinţa, pe adresa: Profesor Mihail Vulpescu, Splaiul Unirei 78 Bucureşti, Telefon 4.04.39.

www.dacoromanica.ro

I

1. — In luna Mai 1945 se împlinesc 50 ani de când Niculae Gr. Filipescu, primarul oraşului Bucureşti, a însărcinat pe profesorul G. Ionescu-Gion să scrie *„Istoria Bucureştilor"*.

Această istorie a fost scrisă în patru ani şi cinci luni. Ea este o operă de multă valoare ştiinţifică şi literară. Arată tot ce se putea arăta, pe bază de dovezi istorice, în anii 1895—1899. Altă istorie mai bună, mai pusă la curent cu progresele ştiinţei, în ultimii 50 ani nu s'a scris.

Istoria Bucureştilor scrisă de G. Ionescu-Gion însă este incompletă, pentru că nu arată origina Bucureştilor. Despre această origină ne dă numai legenda Ciobanului Bucur şi a Bisericuţei Bucur, de pe malul Dâmboviţei, — considerată ca act de naştere al oraşului Bucureşti.

Cine a fost ciobanul *Bucur* sau acel *Bucur* de la care îşi trage numele oraşul *Bucureşti*, nu stabileşte.

Nu stabileşte nici origina şi înţelesul numelui *„Bucur"*, pe care îl crede de origină slavă.

„Istoria Bucureştilor", ca dată istorică, începe cu năvălirea Tătarilor în Bucureşti, în anul 1241, şi apărarea Bucureştilor de Basaran Ban.

Cine a fost acest *Basaran Ban* şi ce căuta el la Bucureşti, nu ne precizează. Arată părerea lui Haşdeu, care crede că a fost un *Basarab Ban*.

Anterior anului 1241 domneşte întunericul.

In acest întuneric stă ascunsă origina Bucureştilor. Fără risipirea întunericului nu se poate vedea această origină.

www.dacoromanica.ro

Intre această origină şi istoria Bucureştilor, poate să fie şi o epocă „*preistorică*" a Bucureştilor, care să prezinte aspecte care să intereseze nu numai viaţa oraşului Bucureşti, ci şi viaţa neamului românesc.

Posibilitatea risipirei întunericului preistoric azi există.

Ea ne vine, în prim rând, de la *descoperirea limbei poporului dac-carpatic*, considerată pierdută până în luna Februarie 1944, când ea a fost espusă într'un ciclu de 7 conferinţe publice, la Ateneul Antim Ivireanu, din Bucureşti, de descoperitorul ei, sub titlul „*origina şi limba Dacilor şi Românilor*".

2. — Oraşele, ca şi oameni, au o stare civilă, care începe cu actul de naştere.

Acest act de naştere poartă numiri, care, pentru oraşe şi ţări, se zic „toponimice".

Numirile se confundă cu însă-şi actul de naştere.

De aceea cine se ocupă de origina unui oraş trebue, în prim rând, să aibă în vedere numirea oraşului.

Numire poate fi mai mult decât un nume. Poate fi chiar o istorie. Mitologia legată de numirile unor oraşe, cetăţi, ţări, ne dovedeşte această importanţă deosebită ce poate avea o numire toponimică.

Ca să stabilim origina oraşului Bucureşti trebue să ne ocupăm întâi de numirea lui.

Legenda spune că întemeetorul Bucureştilor s'a numit *Bucur*.

Bucur poate fi numirea onomastică, şi poate arăta şi o profesie oarecare.

„*Bucur*" în limba dacă, înseamnă „cioban trecător", „călător" spre locul de ernatic, cu turma lui de oi.

„*Bucura*", în limba dacă, înseamnă locul de odihnă şi de întâlnire al ciobanilor care, coborând din munţi, trec la ernatic, cu turmele, luând drumul Dunărei, pe care, în timpurile Dacilor, o treceau totdeauna, îndreptându-se spre Marea cu climă dulce.

In această „Bucură", oprirea fiind câte o dată de

www.dacoromanica.ro

durată mai lungă, „Bucuri" își făceau colibe provizorii, de stuf sau trestie, și stâne.

Aci se înțelegeau asupra alegerei locului de ernatic și se întovărășau pentru drum, până la întoarcere.

„Bucurile" erau stabilite mai des pe lângă rîurile și lacurile cu apă curgătoare, bogate în pește, raci, scoici, trestie și papură.

Lacurile asigurau ciobanilor o hrană bună și tot ce se cerea pentru stabilirea și întreținerea unei stâne. Cu cât erau mai mari și mai bogate, cu atât stânele așezate pe malurile lor erau mai numeroase, mai ales când Bucura, câmpia pășunată din jurul lor, era îndestulătoare pentru turmele de oi. Cea mai bogată în lacuri și cea mai populată Bucură pe timpul Dacilor, în câmpia Munteniei, era cea dintre râurile Dâmbovița, Colentina și Ialomița din Nordul jud. Ilfov. Colinele sau dâmburile acoperite de păduri cu luminișuri sau înconjurate de câmpii bune ca pășune, serveau, în lipsă de munte, de „gara-deva", adică de locuri de rugăcine. Pentru a ne convinge de acest fapt este destul a privi harta Munteniei sau a județului Ilfov, anterioară canalizărei râului Dâmbovița, care taie Bucureștiul, adică anterioară secărei bălților râului Dâmbovița. Această hartă ne arată mănăstirile numeroase din București și din jurul Bucureștilor, în apropierea lacurilor care asigurau hrana călugărilor.

Toate aceste lacuri, ca și colinele sau dâmburile pe care se așezau stânele și mănăstirile, purtau câte o numire. Fiind vorba de timpurile ciobanilor daci, aceste numiri erau toate dace. Multe din ele s'au păstrat până azi, fie în forma lor originară, fie sub o formă evoluată.

Putem da peste ele dacă le căutăm.

Această căutare este ușoară pentru cine cunoaște limba dacă și legile ei evolutive și poate deslega toponimia carpatică și balcanică care este dacă și

www.dacoromanica.ro

Pentru că este vorba de oraşul *Bucureşti* şi de *Bucura Dâmboviţei*, şi pentru că Bucureştiul de altă dată, cel anterior canalizărei râului Dâmboviţa, nu avea nici aspectul, nici întinderea celui de azi, ne vom ocupa de Bucureştiul de altă dată, şi de cea mai veche toponimie a lui.

Bucureştiul modern a început să şteargă orice urmă a vechiului Bucureşti, mai ales ca toponomie. Podul Mogoşoaia a devenit Calea Victoriei. Mahalalele au devenit cartiere sau sectoare cu numiri noui. Uliţele au devenit strade şi bulevarde.

Bucureştiul de azi rupe orice legătură cu trecutul lui îndepărtat, pe care îl aruncă în besna uitărei pentru a satisface, temporar, vanităţi, care, pentru viaţa socială a Bucureştiului, nu ese din comun şi nu însemnă ceva care să merite sacrificarea amintirei trecutului lui îndepărtat.

Bucureştiul vechi, esceptând bisericile şi numirile câtorva mahalale, a dispărut. In locul unui oraş pitoresc, patriarhal, avem un oraş cosmopolit, închinat viţelului de aur, speculei pe care ţi-o strigă fiecare bloc ce îţi iese în cale. Bisericile, care altă dată predominau oraşul, azi dispar între blocurile cu 10—12 etaje, cu ele dispărând şi caracterul creştinesc al Bucureştiului, privit de departe, de dincolo de bariere. Dispar curţi; dispar grădini; dispar plantaţii. In locul lor apar pereţi şi iar pereţi, fără caracter şi fără suflet, care nu au nici o legătură cu trecutul românesc sau dac al Bucureştilor, şi în special cu viaţa spirituală şi religioasă, specific românească sau dacă.

Ruperea cu acest trecut trebue să ne îngrijească, căci ea poate fi fatală nu numai oraşului, ca expresiune de viaţă românească, dar şi neamului românesc.

Reluarea legăturei cu trecutul, prin scoaterea lui la lumină, ar putea să aibă urmări bune, urmări înnălţătoare pentru suflet şi aspiraţiuni sociale.

www.dacoromanica.ro

INDIA

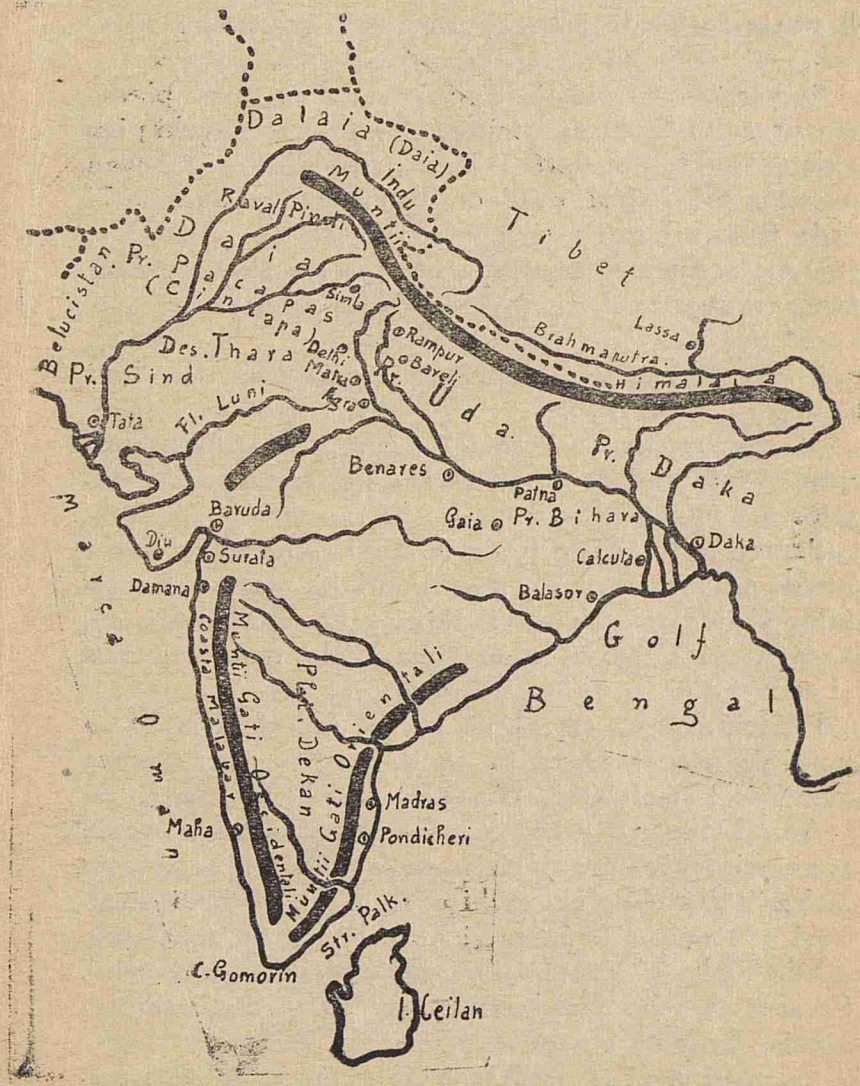

www.dacoromanica.ro

fapt, am putea fi mai tari în lupta pentru păstrarea individualităţii şi existenţei neamului românesc şi a tot ce accentuiază această individualitate şi independenţă, ca individ şi colectivitate etnică.

3. — Am spus că actul de naştere al Bucureştilor îl poate forma toponimia oraşului şi a împrejurimilor lui.

Să cercetăm această toponimie. Să privim planurile oraşului Bucureşti, începând cu cel mai vechi plan existent, care are data 1776, căruia i-a urmat un plan cu data 1842, altul cu data 1846, altul cu data 1871 şi în fine, cel mai nou, cu data 1943.

Dupe aceasta să cercetăm câmpia sau „*bucura*" care încadrează oraşul Bucureşti şi legăturile acestei „bucure" sau câmpii cu restul ţării.

Prima numire toponimică peste care dăm este chiar numirea „*Bucureşti*".

Să ne ocupăm de această numire. Să-i stabilim origina şi înţelesul originar şi evoluat, dacă acest înţeles a evoluat.

Pentru a stabili origina numirei „*Bucureşti*" este nevoe să vorbim puţin despre origina dacă a Românilor şi despre origina indiană a Dacilor carpatici, şi să presupunem că cunoaştem limba dacă originară şi evoluţia ei.

Pentru aceasta am să vă rog să faceţi cu mine un voiaj de plăcere până în India nordică, în regiunea munţilor Himalaia şi a fluviilor Gange şi Indus.

Aci, începând dela gura Gangelui, vom da peste provincia *Daka*, provincie mare, având capitală oraşul *Daka*, poate cel mai vechi oraş al ei, ai cărei locuitori se numeau *Daki*, ca şi locuitorii provinciei.

Din Daka să luăm spre apus, pe valea Gangelui. Pe această vale dăm peste oraşul *Patna*, capitala provinciei *Bihara*.

La nord şi apus de *Bihara* şi *Patna* se întinde marea provincie *Uda*, adică a râurilor care se varsă în

www.dacoromanica.ro

Gange, isvorând din munții Himalaia. Aci putem face cunoștință cu *Udi* sau *Uzi*, adică locuitorii provinciei *Uda* sau *Uza* și dăm peste orașele: *Delhi*, *Rampur* și *Simla*. Mergem mai departe, spre apus. Intrăm în provincia Indiană *Penciab*, adică a celor cinci ape sau râuri care formează fluviul Indus. Numirea „*Penciab*", de azi, este o formă evoluată a numirei originare „*Pancapas*", care este numire compusă din „*panca*", cinci și „*apas*" ape sau râuri. Prin evoluție, timp de 7—8.000 ani, această numire originară a devenit: *Pancapa, pancap, pancab, pancav, pancau, pancou, pancu, pacu, bacu, bocu, bucu*, însemnând cioban din provincia celor cinci ape, adică *pancab, pancav, pancău, pacău, bacău.*

Dupe cum vedeți, prin evoluția cuvântului Pancapas, găsirăm „*Bacău*".

Din forma „*Bucu*", substantiv, cu sufixul adjectival *na*, s'a format adjectivul substantivat, *bucuna*, cioban din Pencib; care, prin evoluția fonetică și de înțeles, a devenit, schimbând pe *n* în *r*, — rotacism — *bucura*, din care a eșit și *Bucur*, cioban, nume propriu, și *Bucura*, câmpia Bucurului, câmpie în care se oprește Bucur, spre ași odihni turma când coboară de la munte la Mare, pentru ernatic.

Aflăm deci origina numirei Bucur și a numirei Bucura, ba și ceva mai mult, și origina Bacăului, care este cam departe de București, dar este tot în țara Dacilor Bucureni sau ciobani.

Mai dădurăm și peste câte-va numiri onomastice, foarte obișnuite la noi, Români, ca *Pancu, Bacu, Bocu, Bucu.*

Să mergem mai departe, ca să dăm și peste „*București*".

In limba dacă „*a sta*", a te opri, a te așeza, se zice „*sta*" formă verbală — infinitiv. Prin evoluție, infinitivul substantivat, „*sta*", a ajuns să însemne sat, comună, târg, oraș, oprindu-se la acest înțeles, adică

www.dacoromanica.ro

de oraş. Pus, ca sufix, la coada unui substantiv, ca „Bucura", dă „*Bucura-sta*" adică *oraşul Bucurei.*

Prin evoluţie, *Bucurasta* a devenit: *Bucureste, Bucuresti, Bucureşti,* adică oraşul din Bucură, oraşul Bucurei.

Această numire prin adjectivare cu sufixul dac "*an*", a dat „*Bucurastana*", adică locuitor din oraşul Bucureşti, Bucureştean. Prin evoluţie: *Bucurastana, Bucurestana, Bucurestan, Bucureştean.*

Am dat peste ce căutam, adică peste origina numirei „*Bucureşti*", şi peste înţelesul acestei numiri.

Am umplut primul gol lăsat de G. Ionescu-Gion în legătură cu numirea oraşul nostru, Bucureşti.

Bucurastana se poate confunda cu *Bucura-stana*, stânele Bucurei.

Ce ne spune, din punct de vedere istoric sau preistoric, această numire? Ne spune că la origina Bucureştilor stă Bucura Dâmboviţei în care erau stânele Bucurilor, aşezate între râul Dâmboviţa şi lacurile râului Colentina.

Aceasta înseamnă, în parte, confirmarea legendei originei oraşului Bucureşti, cu o mică rectificare, şi anume că numirea vine de la câmpia sau bucura Dâmboviţei, nu de la ciobanul Bucur, care şi-a luat şi el numirea de la „Bucura", în care se oprea ca cioban călător, — pentru că avem în limba română, evoluată direct din limba dacă originară, şi numirea toponimică „*Bucureni*", care înseamnă locuitori din câmpia zisă Bucura, nu din oraşul „*Bucurasta*" sau „Bucureşti". *Bucureni* sunt sau mai vechi de cât Bucureşti, sau locuitori din împrejurimile Bucureştilor, din Bucura acestui oraş. Mai logic, ar însemna locuitori ai Bucurei, anteriori formărei oraşului Bucureşti.

4. — Când şi cum a ajuns Bucura Dâmboviţei „*sta*", adică *oraş*? Inainte de a deveni sta, nu a trecut prin fazele formărei unui oraş? De sigur că da. Să cău-

www.dacoromanica.ro

tăm aceste faze în toponimia internă a Bucureştilor.

In această toponimie internă găsim o numire, care, pentru cine ştie limba dacă, atrage imediat atenţiunea. Această numire toponimică este a unei mahalale: *Tirchileşti.*

Ea înseamnă *„Târgul oraşului ţărei"*, şi arată că *„târgul ţărei"* a precedat formarea oraşului Bucureşti sau oraşului ţărei.

Presupun că Dvs. aţi audiat cele 7 conferinţe ale mele, în care am arătat cum s'a născut, format şi evoluat limba Dacilor şi în special numirile toponimice ale României mari, *care sunt toate dace.*

Presupun că ştiţi că *„Târgovişte"*, numire dată ca tip de toponimie slavă, este cea mai pură numire dacă, compusă din patru cuvinte radicale sau rădăcinale, şi anume: *taran, go, ovi, sta,* însemnând: cereale, boi, oi, şi oraş. Puse împreună dau: *taran-go-ovi-sta,* adică oraşul cerealelor, boilor şi oilor, oraş cu târg, ca şi Tirchileşti. Prin evoluţie, *Tarangovista* a devenit *Tar-go-vi-sta, tar-go-vi-ste, târ-go-vi-şte, târ-go-i-şte.* Cred că aţi auzit la ţăranul român şi forma *Târgoişte,* pe care „slavişti" o traduc prin „târgul oastei", s'o potrivi, nu s'o potrivi.

Fără *„sta"* în coadă, *Taragovista* a rămas sau a fost *taragov, targov, targou, targu, târgu,* însemnând piaţa cerealelor şi boilor, *târg,* care putea să fie şi periodic şi statornic, dând naştere micilor orăşele numite azi de noi *„târguri"*.

Ştim acum ce înseamnă *„târg"* şi *„târgovişte"*. Să revenim la *„Tirchileşti"* Să refacem forma originară a acestei numiri, înlocuind vocalele şi consunele evoluate cu forma lor iniţială. Făcând aşa Tirchileşti devine: *tar-ga-la-sta, tar-ga-le-ste. Tar* este forma scurtă a lui *taran,* cereale. „Ga", este forma originară a lui *gav, gov, gou, go, bou. „La"* înseamnă ţară, formă evoluată din *alaia, ala, la. „Sta"* ştim ce este şi ce înseamnă, ca sufix. Deci forma originară a numirei

www.dacoromanica.ro

Tirehileşti este *Taran-ga-la-sta, tar-ga-le-ste, tir-ghe-le-sti, tir-ghi-le-sti, tir-chi-le-şti.*

Vocala *a*, cu care se vocaliza la origină ori-ce rădăcină consonantă, a evoluat precum urmează, în formarea cuvintelor: *a, e, i; a, o, u.* Aşa se esplică evoluţia: *tar-ga-la, ter-ghe-le, tir-ghi-le, tir-chi-le,* care cu sufixul *sta, ste, sti,* a dat pe *Tirchileşti,* întâi târgul ţărei şi apoi oraşul ţărei, sau oraşul târg de cereale, boi şi oi.

Trăgând concluzii istorice din această numire toponimică, zicem că stânele bucurei, sau exact un grup de stâne din bucura Dâmboviţei, a devenit o aşezare stabilă, un târg şi apoi un oraş, cu numele de *Targala, Targala-sta Tirghileşti, Tirchileşti.*

Acest *Tirchileşti,* din punct de vedere economic, comercial, a putut fi origina oraşului Bucureşti, când el s'a desvoltat şi prin întindere s'a unit cu alte aşezări ciobăneşti sau sate ale Bucurei Dâmboviţa, aşa cum se petrec lucrurile şi azi, când se alipesc continuu oraşului Bucureşti comune vecine, — de a ajuns Bucureştiu până în râul Colentina şi lacurile lui.

5. — Albia râului *Dâmboviţa,* ca şi a râului *Colentina,* era inundabilă. Pentru a nu da apele peste stânele lor, ciobani din Bucură îşi aşezau stânele pe colinele, dâmburile sau dealurile care limitau albia râului Dâmboviţa, din spre răsărit, dealuri care pe timpul Dacilor, erau alese, în lipsă de munţi, ca locuri pentru facerea rugăciunilor obşteşti. Se ştie că Daci nu aveau biserici şi că îşi făceau rugăciunile pe vârfuri de munte sau de dealuri, şi că dela acest fapt, preistoric pentru Bucureşti, s'a luat obiceiul, în timpul Creştinismului lui Isus Cristos, ca bisericile să se facă pe o înălţime, colină, deal sau munte. Mai toate mănăstirile şi bisericile vechi ale ţărei şi ale Bucureştilor sunt făcute pe dealuri şi în munţi.

Fiecare colină, deal sau dâmb pe care ciobanii îşi aşezau stânele, grupându-se după localitatea din care

www.dacoromanica.ro

veneau, din munţi sau din Ardeal, purta o numire. Această numire era de obicei a satului, văi sau muntelui din care veneau ciobani şi se stabileau, temporar sau definitiv, în bucură.

Putem stabili cu toponimia internă a Bucureştilor acest fapt.

In toponimia internă a Bucureştilor se găsesc mahalale vechi cu numiri dace, de pe timpul păstoriei, care ne dovedesc şi locul de origină al ciobanilor aşezaţi cu stânele pe anume coline sau locuri, şi profesia unora dintre ei. Aceste numiri vechi, bucureştene, sunt: *Delea veche, Olteni, Gorgani, Făgădău, Jarcaleţi, Dichiu.*

„Mahala" este cuvânt dac. Inseamnă *„mulţime adunată la un loc"*. Numirea *Delea* este forma evoluată a numirei *Dalaia, Dalai, Delai, Dela, Delea,* însemnând ţara Dailor sau *Daia,* numire dată în special regiunei râurilor Târnave şi Olt, din Ardeal, Dai întinzându-se dealungul Carpaţilor până în Banat, şi în Oltenia, care se numiau împreună, *Maha-daia, Maha-dia, Maha-dia,* adică Daia mare sau Dacia mare. Numirea *Delea* arată pe ciobani de pe Olt şi Târnave.

Mahalaua Olteni, era a ciobanilor Olteni, din Ardeal, din munţii *Bara-Olt.*

Mahalaua Gorgani, este a ciobanilor din *„ţara munţilor"* zisă *Garga, Gorga, Gurga Gurgu, Gurghiu, Gurgiu, Giurgiu.* Numirea *Gorgani* este adjectivul *gorga-na* substantivat, însemnând om din gorga sau din munte. *Gorgan,* la plural *Gorgani.* După gradul de evoluţie, *Gorgani* sunt mai vechi, mai de mult veniţi la Bucureşti de cât Gurgui sau *Giurgiui,* deveniţi *Giurgiuveni* când s'au stabilit pe *Rama-dana,* pe Dunărea românească sau a Râmilor.

Deci Gorgani, la origină, au fost ciobani din munţii *Gurghiului,* din Carpaţii orientali, în hotar cu Moldova. Ei au venit pe valea Oltului şi a Prahovei îm-

www.dacoromanica.ro

preună cu ciobani Olteni din munţii Bara olt, adică munţii Oltului ciobănesc.

Jarcaleţi şi mahalaua lor, poartă o numire foarte veche, dacă, însemnând „*cei din muntele focului*", la origină. Mai apoi, prin evoluţia înţelesului, păzitorii focului sacru şi păzitori de noapte ai oraşului sau târgului, sau Davei, cum se numiau comunele, târgurile şi oraşele dace. *Jar-cala*, în limba dacă înseamnă „jarul" sau „focul muntelui". *Jar-cara-na, jar-calata, jar-calati, jarcaleti, jarcaleţi*, prin evoluţie, păzitorii focului sacru, luminelor în timpul nopţei, păzitori de noapte. Ce era focul muntelui sau muntele focului, vom vedea cu altă ocazie.

Mai avem o numire de mahala în Bucureşti, care prezintă un deosebit interes: *Făgădău*. Această numire, tradusă în româneşte, înseamnă „*dava*", oraşul, mahalaua Dacului sau Dacilor, şi, în acelaşi timp, biserica Dacilor, prin biserică înţelegându-se dealul sau muntele sacru pe care făceau Dacii rugăciunile.

In apropiere de mahalaua Făgădău, se găseşte „*Biserica Dichiu*", adică „Biserica Dacului".

Amândouă aceste numiri ne vorbesc de o epocă anterioară naşterei lui Isus Cristos şi a apariţiunei Creştinismului.

Să dăm origina filologică a acestor numiri.

Fa-ga-da-u, este forma evoluată, fonetic, a numirei dace: *Da-ga-da-va, Fa-ga-da-va, Fa-ga-da-v, Fa-ga-da-u*, însemnând *Da-ga, Da-ca*, adică Dac, şi „*Dava*", oraşul stabilit în jurul unui *Dava* sau *Deva*, numit deal, destinat rugăciunei religioasé. „*Deva*", este forma redusă a numirei „*Garadeva*", munte sacru, munte templu, munte biserică, altar.

Oraşul „*Deva*", din Ardeal, vechi oraş dac, la origină era „*Gara-deva*", muntele cerec, sacru, templu, Daci, pur spirituali, neavând temple sau biserici zidite.

„*Dichiu*" este forma evoluată fonetic a numirei

www.dacoromanica.ro

„*Dakia*", care a dat pe *Dakiu, Dekiu, Dikiu*, adică omul sau Dacul din Dacia.

Din *Dakiu* s'a format şi *Zakiu*. *Zakiu* este numire onomastică românească. Prin evoluţie fonetică: *Zahiu*.

6. — In Bucureşti, în afară de numirile mahalalelor, mai avem şi alte numiri dace. Avem numirea străzilor, numite „*Pod*". In limba dacă; *Pada, Pad, Pod*, înseamnă drum, trecere. Avem *Podul Mogoşoaia, Podul Târgovişţei, Podul Herăstrău, Podul Târgului, Podul Pantelimon*, etc.

Mogoşoaia, Târgovişte, Herăstrău, Târgu, sunt numiri dace, de care ne vom ocupa când vom cerceta toponimia împrejurimilor Bucureştilor, ele arătând aşezarea ciobanilor olteni, mocani, bârsani, munteni în Bucura Dâmboviţei şi pe drumurile care legau Ardealul cu Bucureşti; Bucureşti cu Dunărea, şi Dunărea cu Marea.

Din toponimia proprie Bucureştilor, adusă de ciobani daci şi dai din Ardeal şi munţii Carpaţi, putem trage concluziuni sigure asupra originei Bucureştilor, care vor fi întărite şi înmulţite când vom cerceta toponimia împrejurimilor Bucureştilor şi a drumurilor pe care Dai şi Daci coborau din munţi la câmp şi Dunăre.

Aceste concluzii ne spun că Bucureşti îşi au origina în stânele Dacilor aşezaţi în Bucura Dâmboviţei; că aceste stâne s'au stabilit în această Bucură cu mult înainte de naşterea lui Cristos, anterior anului 4000 a. Cr. Că înainte de Cristos ele sau unele din ele au devenit mahalale, târguri şi dave, adică aşezări de mase populare dace, sate sau comune; că prin contopire succesivă aceste aşezări au dat naştere oraşului Bucureşti, înainte de anul 1241 d. Cr. când documentele istorice, cercetate de G. Ionescu-Gion, pomenesc prima oară de Bucureşti; că acest „înainte de 1241" înseamnă cu mult înainte de Isus Cristos, dupe indicaţia pe care ne-o dă forma evolutivă a

www.dacoromanica.ro

numirilor dace: *Delea, Tirchileşti, Făgădău, Dichiu*, care ne arată o vechime de peste 3500 ani înainte de Cristos, dată la care *Pelasci*, adică *Palcki, Balcki, Valaki. Valahi, Vlahi*, zişi şi *Daki, Dasi* şi *Aramani, Aramini, Armini, Armâni* şi *Cinciari, Ţinfari* şi *Sinti* şi *Pindi* şi *Magadani, Makedoni*, şi *Danali*, şi *Dardani*, găsiţi de istorici apuseni în *Tesalia, Grecia* şi insulile Mării Egee. Ei sunt găsiţi în aceste locuri şi de Ionieni, pe la 1600 înainte de Cristos, şi de Dorieni, pe la anul 1200 înainte de Cristos, formând o populaţiune deasă în *Dasalia* sau *Tesalia*, adică ţara *Dasilor* sau *Dacilor*, în *Tracia*, adică în ţara *Tara-dacilor, Tradacilor, Tracilor*, evolutiv, însemnând Daci agricultori, şi în *Rumelia*, ţara Rumânilor sau Dacilor *ramani, romani, rumâni*, veniţi aci din Dacia danubiană, zişi şi *rami, romi, rumi*.

Presenţa Tracilor în Peninsula balcanică o confirmă şi prezenţa lor în Bucura Dâmboviţei, unde îi găsim în Dealul *Cotrocenilor*, care înseamnă Dealul Tracilor.

„*Cotroceni*", este numire evoluată din *Cara-traca-na, Car-troca-na, Ca-tro-ca-n, Co-tro-ca-n, Co-tro-ceau, Co-troceni*, muntele sau *Dealul Tracilor*.

Găsirea cuvântului „*alaia, alai, ala, la*, ca sufix sau în corpul numirilor toponimice, confirmă o vechime anterioară anului 3500 a. Cr.

Din *Tara-daka-na, Tra-daca-na, Tra-ca-na, Tra-ca-n*, adjectiv substantivat, însemnând Trac sau din ţara Tracilor sau Tracia, ne-a rămas în limba românească numirile *Trocan* şi *Trocar*.

Închei cu toponimia dacă din interiorul vechiului Bucureşti, spre a trece la cea exterioară, din regiunea lacurilor din jurul Bucureştilor, care au atras pe ciobani munteni în regiunea lor, prin bogăţia hranei pentru ei şi pentru turmele lor.

7. — Să schimbăm planul Bucureştilor din 1842 şi, să luăm pe cel mai nou, din 1943, adică să facem o săritură de 100 ani, de la data planului cercetat până

www.dacoromanica.ro

acum. Privind noul plan al Bucureştilor, vedem că în delimitarea lui intră şi lacurile *Băneasa, Herăstrău, Floreasca, Tei şi Fundeni*, şi comune urbane nereşedinţe de judeţ: *Băneasa, Herăstrău, Colentina* şi *Pantelimon.*

Dincolo de lacurile făcute de râul Colentina, spre Nord-est, sunt lacurile *Tâncăbeşti, Snagov* şi *Căldăruşani*, numiri dace evoluate, la origină fiin: *Udancapa, Danagava* şi *Cardarasana*, în traducere română: *Apa adâncă, Balta râului* şi *Căldarea râului.* Evoluţia acestor numiri dace este: *Udanc-apa, utancapa, tancaba*, la care s'a adăogat sufixul *sta*, spre a da *tancabasta, tancăbeste, Tâncăbeşti. Danaga-ava, Zanagava, Zanagov, Znagov. Car-dara-isa-na, Cal-dara-sana, Căl-dăro-san, Căldăru-şani.*

Să ne ocupăm de numirile toponimice care ne pot ajuta la stabilirea origenei şi vechimei oraşului Bucureşti.

Să începem cu râul *Colentina.* Să-l repunem în starea lui originară prin revocalizarea radicală: *Calantana.* Să readucem la origină consunele: *Carandana.* Să traducem cuvântul, care se vede că este dac: balta muntenească sau a muntenilor, adică a ciobanilor munteni.

In limba dacă orice apă curgătoare cu suprafaţă mare, întinsă, lac sau fluviu, se zice „*dana*".

Deci nnmirea originară, dacă, este: *Caran-dana. Caran*, adjectiv, *muntenească. Dana* lac. Evoluţia ei a fost: *Calandana, Calantana, Colentena, Colentina.* Această evoluţie nu se abate de loc dela legea evoluţie fonetice a vechei limbi dace, pe care am expus-o în timpul celor 7 conferinţe pe care le-am ţinut pentru a arăta cum s'a născut, format şi evoluat limba dacă până a ajuns limba românească de azi.

Lacul Băneasa, se vedc imediat că este numire română-dacă. *Ban-isa*, în limba dacă înseamnă „*râul Banului*". Se vede că pe malurile lui a locuit vre-un ban,

www.dacoromanica.ro

sau că lacul a fost stăpânit de vre-un ban. Vom mai avea ocazie să vorbim de acest lac şi de *ban*.

Lacul Herăstrău. Să vedem dacă răspunde positiv la încercarea revocalizărei dupe legea limbei dace. *Harastrau*. Sufixul „*au*“ este forma evoluată a lui „*apa, aba, ava, av, au, ău*“, rîu.

Să readucem la origină consunele: *Carastana-apa*. Traducere: râul stâna muntenească sau a ciobanilor munteni. Evoluţie: *Cara-stana-apa, Cara-stara-pa, Harastraba, Harastrav, Harastrau, Herestreu, Herăstrău*. Dovedeşte o aşezare de ciobani munteni.

Tei, Florească, Fundeni, numiri dace care nu ne ajută la stabilirea originei şi vechimei Bucureştilor. Găsim dincolo de delimitare: *Pasărea*. Trebue să-i dăm atenţiune înainte de a termina cu alegerea toponimiei cuprinsă în delimitarea Bucureştilor de azi.

„*Pasărea*“, fără determinarea felului de pasăre, pentru ori-ce român înseamnă ori-ce sburătoare.

Presupunem că este o numire de origină dacă şi o punem la încercare. Revocalizăm dupe felul întrebuinţat mai sus: *Pasara*.

Pasara este cuvânt dac, evoluat din *Pancapas*, cinci ape, această numire fiind a provinciei indiene *Penciab*, la origină: *Pancapas*. Să vedem evoluţia care ne duce la *Pasara*, care trebue să aibă forma *Pacara*.

Pancapas, pancapa, pancab, pancav, pancau, pancou, pancu, pacu, bacu, bocu, bucu. Pancapas, pancapa, pancap, panca, paca, baca, bocu, bucu.

Să adjectivăm forma evoluată „*Paca*“ şi „*Bacu*“, cu sufixul adjectivant „*ana*“ sau „*na*“. Avem: *paca-na* şi *bacuna*. Peste *bacuna, bacura, bucura*, am dat şi ştim ce înseamnă. Ne oprim la *pacana*, care înseamnă cioban din Penciab sau din Pancapas. Ii cercetăm evoluţia fonetică: *pacana, pacara, pasara, pasărea*, cioban din Penciab. *Pacara, pecara, pecora*, cu înţeles evoluat: turmă de oi. *Pacara-na, pacora-na, pacurana, pacurara, pacurar, păcurar*, cu înţeles de păstor sau cioban.

www.dacoromanica.ro

Pasana, pasona, pasuna, paşuna, păşunea, cu înţeles de păşune pentru oi.

Pasa-tar, pas-tar, pastor, păstor, conducător de turmă de oi.

Paca, pacea, pecea, peci, pici, formă evoluată însemnând cioban din Penciab sau din Ardeal. *Peci, Pici*, sunt numiri toponimice în Ungaria şi Serbia.

Peci-ga, peci-ca, ţara sau pământul Pecilor sau Penciabilor din Ardeal zişi *Bacuni* sau *Băcui*.

Ne oprim aci, de şi evoluţia numirei Pancapas este nesfârşită. *Pasara* este deci *cioban*, nu pasăre.

Forma acestei numiri, din punct de vedere evolutiv, arată o vechime mai mare de cât „*bucura*“, şi ea se urcă până în mileniu 4—5 a. Cr. Deci ciobani din *Pasara* sau *Pasărea*, care au ajuns şi în bucura Dâmboviţei, confirmă o mare vechime aşezărei Dacilor ciobani în valea râului Dâmboviţa şi în valea râului Colentine, apropiate.

Nu departe de Pasărea, în delimitarea planului, actual al Bucureştilor, găsim „*Pantelimon*“.

Pentru cel obişnuit cu limba dacă, de la prima vedere ştie că această numire este dacă. Verificarea se poate face imediat, prin revocalizarea radicală, originară: *Pantaramana*. Am dat peste un nume compus de veche formă dacă.

Il descompunem în silabe, limba dacă la origină fiind monosilabică. *Pan-ta-ra-ma-na*. Căutăm să vedem dacă luate izolat aceste silabe au un înţeles de sine-stătător, *Pan* înseamnă *Ban*, conducător, protector al unei colectivităţi omeneşti. Este forma originară, deci cea mai veche, socotită cuvânt radical. *Ta*, luat singur, nu are înţeles. Luat cu *ra*, dă pe *tara*, care înseamnă ţară, câmpie fertilă, vale lată, arabilă. *Ma*, prin situaţia pe care o are în cuvântul compus, trebue luat împreună cu *na*, care nu este sufix adjectival ci parte integrală din cuvântul *mana*, care înseamnă adăpost, locuinţă.

Să rescrim cuvântul aşa cum trebue: *Pan-tara-*

www.dacoromanica.ro

mana. Să-l traducem: adăpostul sau locuința, sau *reședința Banului țărei*.

Prin urmare Daci ciobani din câmp aveau un ban, care avea o reședință pe apa Colentinei, care văzurăm că se mai numea și *Banisa* sau *Băneasa*, adică râul Banului, care era și lacul Banului.

Nu care cum-va acest *Pan*, devenit *Ban*, era strămoșul Banului cere a apărat la 1241 d. Cr. Bucureștii contra Tătarilor, numit *Basaran Ban*?

Dacă Daci aveau un Pan sau Ban la Pantelimon, în mileniu 4-5 a. Cr. care avea o reședință, care era reședința țărei sau câmpului, nu aveau ei și o organizație politică și administrativă, deci nu aveau ei și o civilizație a lor, care le impune această organizație? Acest „*Panteliman*" nu devine ast-fel o confirmare a spuselor istoricilor care arată că Dacii aveau o veche civilizațiune, care, stă la origina civilizațiunei eline?

Existența numirei toponimice „*Băneasa*", râul Banului, confirmă înțelesul dat numirei Pantelimon, reședința banului țărei, Spun și accentuez acest lucru pentru că „*Pantaramana*", cuvânt compus, mai poate fi și alt-fel descompus, și anume: *panta-ramana*, și să însemne *puntea-ramana*, trecerea ciobanilor rămi, spre București, și de aci spre Giurgiu, lângă care se găsește *Ramadana* sau *Rama-dana*, adică fluviu sau Dunărea ramană sau română, peste care ciobani care veneau de la București treceau la *Rus-Ciuc*, adică la „*Moara Ciucului*" sau „Moara ciobanului din munții Ciucului. „rus" în limba dacă însemnând „moară".

„*Panță, pața, pat*" în limba dacă înseamnă „punte, trecere peste o apă, un munte, un deal, etc. *Car-pata* înseamnă munte cu trecere sau trecere peste munte. *Oceana panta*, la Elini *Okeanos potamos*, în limba dacă înseamnă *puntea mărilor sau oceanelor*", „*trecerea de la marea Neagră la marea Adriatică și de la marea Adriatică la marea Ligurică*", pe valea Dunărei, pe valea râului Sava și pe valea fluviului *Po* sau *Pad*, care,

www.dacoromanica.ro

chiar dupe nume, este *Pad, pod sau po*, adică drum, trecere de la marea Adriatică la marea Ligurică.

Panta-ramana sau *Panfelimon* poate fi deci trecerea sau puntea peste râu *Colentina*, de şi importanţa trecerei acestui râu nu este aşa de mare în cât să merite o atenţiune deosebită. In ori-ce caz, dacă i s'a dat această atenţiune, atunci aci trebue să fi fost un punct de seamă pentru Daci stabiliţi la *Pantaramana* sau *Pantelimon*.

Am dat peste numirea „*ramana*". Să ne oprim puţin la ea. Este nevoie de câte-va informaţiuni, care ne vor folosi în cele ce urmează.

Am făcut un mic voiaj în India. Am văzut provinciile nordice ale Indiei şi oraşele lor purtând toate numiri pe care le găsim azi în Ardeal. Am găsit „*Daka*", care corespunde lui „*Dakia*" carpatică. Am găsit „*Bihara*", evoluat „*Bihor*", care corespunde *Biharei* şi *Bihorului* din Ardeal. Am găsit *Patna*, avoluat *Putna*, care corespunde *Putnei* din România, Moldova şi Ardeal. Am găsit *Dalaia* şi *Data*, care corespunde aceloraşi numiri din Ardeal şi Muntenia. Am găsit *Uda, Uza, Udi, Uzi*, care corespund Uzului din munţii Moldovei şi *Uzunului* dintre Bucureşti şi Giurgiu. Am găsit *Cinca-apa* şi *Cinca*, care corespunde *Cincului*, mare şi mic, din Ardeal. Am găsit *Sind* şi *Sinf*, care corespunde tuturor *Sintilor, Sinilor*, şi *Sinteştilor* şi *Sineştilor* şi *Sinaei* din România.

Am găsit deci, de la primul pas făcut în India, origina Dacilor carpatici.

Cum erau numiţi aceşti Daci indieni, în India şi la vecinii lor Chinezi şi Mongoli.

Aceşti Daci, în special cei din cele trei mari provincii de sub munţii Himalaia, de pe văile fluviilor Gange şi Indu, erau numiţi: *Da-ga, Daka, Dai, Rama, Ramani, Pali, Palasci, Paloki, Balaki*, adică: *Daci* sau Fii cerului şi pământului, *Dai* sau Fii Cerului; *Rama* sau oameni plăcuţi şi sănătoşi, *Ramani* sau oameni

www.dacoromanica.ro

sănătoşi, cu rumeneală în obraz, simplu: *Rumeni*, *Pali*, oameni frumoşi; *Palasci*, oameni cu ochi frumoşi; *Balaki*, formă evoluată din *Palacki*, oameni cu ochi frumoşi.

Cele trei mari provincii, *Daka*, *Uda* şi *Penciab* sau *Daia*, pentru că erau locuite de acelaşi popor de *Pali*, oameni frumoşi, care vorbeau aceeaşi limbă „*Palicabacă*", la un loc, se numeau *Tribalia*, iar locuitorii acestei triple provincii se numeau: *Tribali*, *Pelasci*, *Pali*, *Bali*, *Rami*, *Ramani*, când erau consideraţi în totalitatea lor, nu pe provincii luate izolat. Dupe provincii erau numiţi: *Daci*, *Uzi*, *Dai*, *Cinki* sau *Clnci*, *Ctci*, *Sinti*, *Bihari*.

Aceste numiri au fost aduse toate în Dacia carpatică şi se păstrează în mare parte şi azi, fapt pe care îl puteţi controla fără ajutorul meu.

Date aceste explicaţii, revenim la cercetarea toponimiei care ne interesează azi.

Pentru a nu vă obosi prea mult, am să mai citez numai câte-va numiri toponimice, care interesează origina şi vechimea Bucureştilor.

8. — Să ne ridicăm pe Prahova, în sus. Aci găsim comuna *Balaca*, numire dacă. Ştim ce înseamnă şi vechimea ei, anterioară lui Isus Cristos.

Găsim *Gurguiata*, vârf de munte. Este numire coborâtă din munţii *Gurgului* sau *Gurghiului*, devenit prin evoluţie fonetică *Giurgiu*-lui, numire de oraş la Dunăre, la locul de trecere pesta Dunăre a Ciobanilor care coborau din munţii *Gurghiului*, şi *Ghergului*. Urcăm pe valea Oltului şi a Mureşului, la răsăritul cărora se află munţii *Ciuc*-ului. La apus de munţii *Harghita*, muntele Getului, se găseşte comuna *Racul*, în limba dacă *rac*, *raca*, *racea*, *ras*, *rasa*, *rosa*, *rusa*, *rus*, însemnând *moară*. In compunere de numiri toponimice a dat: Comuna *Rasa* Ialomiţa, *Racova*, *Rasova*, *Racea*, *Recea*, *Rasgrad*, *Rusciuc*, *Ruşi de vede*, etc. însemnând

www.dacoromanica.ro

apa sau râul morei, oraşul morei, moara Ciucului, Morile de pe Vedea, etc.

Intre munţii Gurghiului şi Gherghiului se găseşte comuna *Remetea*, şi nu departe de Remetea, spre apus, localitatea *Romuli*.

Remetea este formă mult evoluată din *Ramadata*, ţara Daiului rumen sau sănătos, voinic, etc. Evoluţia: *Ramadata*, *Ramada*, *Remeda*, *Remedea*, *Remetea*.

Romuli, este formă evoluată din *Ramalia*, ţara Ramilor. Evoluţia: *Ramalia*, *Ramali*, *Romali*, *Romuli*. *Romuli*, locuitori din Ramalia. Acest *Romul* emigrat în Italia, pe râul *Rumon*, azi Tibru, s'a numit *Romul-us*, dupe cum *Ram*, *Rem*, s'a numit *Rem-us*, iar *raman*, *roman* s'a numit *roman-us*, şi femeea dacă, zeificată pentru virtuţile ei, s'a numit la Roma, *Rumina* sau *Rumia*.

In conferinţele ce am ţinut am stabilit cum şi de cine s'a întemeiat *Roma*, arătând locul de plecare al Dacilor carpatici care s'au stabilit pe râul *Rumon*, în *Latiu*, în *Sabinia*, în munţi *Abruzi*, etc.

Printre aceşti Daci, întemeetori ai Romei, au fost mulţi *Rami-Pala-dani* sau *Ladani*, *Latani*, *Latini* din bucura Dâmboviţei, din Delea veche, din Tirchileşti, din Jarcaleţi, din Pasara, din Panta-ramana, care vorbeau limba zisă *palica* sau *balica-baca*, adică *baca*, *boca*, *bocea*, *vocea valahă*, zisă şi *latina boca* sau *vocea*. Romani, care erau Romani dela Pantaramara şi Ramadana, vorbeau limba latină, aveau cultură latină şi civilizaţie latină, danubiană, care era *paladană*, *palatană*, *palatină*, *latină*, adică a *Palilor* din valea *Danei* sau *Dunărei*, aşezaţi pe muntele Palatin, formă evaluată din *Pala-dana*, *Pala-tana*, *Pala-tena*, *Pala-tina*, *Pala-tin*.

Latinişti nu se întrebă de ce *Romani* erau romani dar *vorbeau latineşte*? De ce erau Romani-Latini? Ramani sau Rîmi-Latini şi nu numai Romani sau Latini? De unde venea această limbă latină? Istorici şi filo-

www.dacoromanica.ro

beau latineşte cu 300 ani înainte de zidirea Romei.

9. — *Bucureşti*, înainte de întemeerea cetăţei Roma, era o *încrucişare* de drumuri, în care se legau *Carpaţii* cu *Balcani*, numiţi munţii *Hima*, ai zăpezei, şi *Crimeia* sau *Crâmul* cu Italia, Valea râului *Sava* servea de bulevard Dacilor şi Getulilor sau Geţilor, care erau tot una, care mergeau în Africa, Libia şi Egipt, unde ajunseseră şi se stabiliseră din mileniu V a. Gr.

Toată lumea cărturară, care a vizitat apusul, a aflat că limba latină este de origină sanscrită. Toţi latinişti au spus şi spun că limba română este limbă latină. Dar nici un latinist nu a pus între limba latină şi limba română limba sanscrită, ca să vadă dacă două cantităţi egale cu a treia sunt egale între ele, sau dacă şi limba română este sanscrită. Dacă ar fi făcut aşa ar fi găsit de mult limba dacă, pe care au declarat-o perdută ca să nu-şi mai bată capul cu studierea limbei sanscrite, care, ca şi latina şi elina, limbi clasice, se trage din limba dacă indiană veche sau originară, zisă „*palica baca*", devenită prin evoluţia fonetică a acestei numiri, „*vocea valahă*", zisă şi „*Vocea Carpaţilor*". „*Baca*", evoluată este: *boca, bocea vocea*". Din „*boca*" s'a păstrat în limba română „*bocet*", „*bocitură*", „*bocală*".

10. — La nord de Bucureşti să găseşte „*Mogoşoaia*", şi în Bucureşti „*Podul Mogoşoaia*", drumul Mogoşoaia. Această numire toponimică ne spune şi ea ceva în legătură cu întemeetorii Bucureştilor şi origina lor.

„*Mogoşoaia*" este forma evoluată a numirei „*Maga*", plural „*Magas*". Compus cu sufixul „*ia*", ţară, dădea „*magâsia*", ţara băştinaşilor, care era din Ardeal, de pe valea Oltului. Magasia a dat şi forma *magasa*, din care a eşit *magasaia, mogosaia mogosoia, mogoşoaia*. Din „*Magana*", prin evoluţie, a eşit: *Magana, Macana, Mocâna, Mocan*. Prin urmare când zici „*Podul M...*"

www.dacoromanica.ro

spre Oltenița sau Giurgiu, dupe ce o odihnea în bucura Dâmboviței și Colentinei.

Pentru a înțelege rostul acestor numiri trebue să cunoști mitologia dacă și română, care spun că Dumnezeu a făcut pe Dac sau Român din lutul Oltului", lutul cel mai curat, care nu naște păcat; dintr'o tină foarte fină, care dă lume creștină", „Oameni fără de păcat, și femee și bărbăt", lutul acesta fiind numit și „*Ila*", pământ sfânt, iar oameni eșiți din el fiind „*Ilana*", adică „*Ilene*", și „*Ilini*", oameni sfinți, morali, cinstiți, drepți, buni, miloși, credincioși lui Dumnezeu din cer.

Din „*Ilana*", a eșit numele „*Ilenei Cosinzene*", și din „*Ilina*" a eșit „*Ilira*" sau „*Ilir*". Dacul zis „*Data*", a dat pe „*Fata Frumos*", care este tipul „Românului moral, religios, monogam", pe care l-a creiat legenda sau basmul remânesc, reprezentând legenda sau basmul dac. „*Ilirii*" din Iliria balcanică sunt Dai sau Daci carpatici, printre care au stat multă vreme Ionienii și Dorcenii. care au trecut prin Dacia la anul 2000 a. Cr. și s'au oprit în Balcani. de unde au coborât spre Tesalia și Grecia, primi la 1600 a Cr. secunzii la 1200 a Cr. Ei au influențat limba Ilinilor sau Ilirilor, dând dialectul ilir de azi.

Ionienii și Dorienii, cari au stat dela anul 2000 a. Cr. printre Ilini, au dus cu ei, ca amintire, pe lângă numirea lor și pe cea de *Ilini* sau *Elini*, care arăta de unde veneau ei când au intrat în Grecia.

11. — Am văzut că în București erau „*Podul Mogoșoaia, podul Târgoviște, podul Herăstrău, podul Târgul de afară podul Pantelimon*, etc. Toate aceste poduri legau Bucureștiul cu regiunea munteană, și ne arată drumurile mari pe care coborau ciobani spre București și Dunăre, spre a merge în regiunea cu climă dulce a Mării, pentru ernatic. Pe podul Pantelimon se coborau ciobani din județul *Râmnicul-Sarat*, de pe munții și văile râurilor *Ramana* sau *Ramna* și *Ramanica*

www.dacoromanica.ro

sau *Râmnica*, și din județul Buzău, în limba dacă: *Gudapa*, *Gudap*, *Guzap*, *Guzau*; de pe valea Buzăului, zisă „*Pantalaia*“, „*fara trecătoarei*“, pe care intra râul Buzău în Muntenia. De la „*Pantalaia*“, ne-a rămas numirea muntelui „*Penteleu*“, evoluat din *Pantalapa*, *Pantalap*, *Panteleu*, *Penteleu*.

Punând în legutură numirea ciobanilor ramani sau ramni din Râmnicul sărat cu numirea *Ramadan*, de lângă Giurgiă, s'ar putea stabili că „*Ramadana*“ era punctul de trecere peste Dunăre al ciobanilor din *Râmnic* și *Buzău*, și că acest punct și-a luat numirea de la acești ciobani „*Ramanica*, *Ramnica*, sau *Râmniceni*“, cum le-am zice azi, dupe cum *Giurgiu* și-a luat numirea de la ciobani din munții *Gurgului* sau *Giurgiului* și *Rusciucul* de la ciobani din munții *Ciucului*.

12. — Trecând la sud de București, avem podurile sau drumurile de eșire din bucura Dâmboviței, a ciobanilor, adică drumurile Giurgiului și Olteniței.

Oltenița ne amintește pe ciobanii din munții *Baraolt*. Lângă Oltenița este *Chirnogti* sau *Chirnocii*, adică pământul negru (Chirnogii) sau ochi negri (Chirnoci). Visavis de Oltenița și Chirnoci, peste Dunăre, se găsește *Turfucaia*, formă evoluată din numirea dacă *Dardacaia*, care înseamnă „*Valea Daciei*“. Evoluția acestei numiri este: *Dardacaia*, *Tartacaia*, *Tortocaia*, *Turfucaia*. Din Rusciuc ciobani se îndreptau spre Balcani, pe care unii îi treceau, intrând în *Rumelia*, *Tracia*, *Tesalia* și *Macedonia*, pe drumul *Turnova-Stara Zagora*, și *Rusciuc-Rasgrad-Turgoviște-Stara Zagora*. Aceste numiri sunt toate dace: *Balcani*, munții Balacilor sau Valahilor: *Rasgrad*, orașul Morilor. *Stara Zagora*, stânele munților Dailor. Litera Z este derivată din D. La origina Zagora a fost *Dagora*.

Turnovo amintește râurile *Târnavele* din Ardeal. *Turgoviște* amintește *Târgoviștea* din Muntenia. Forma evoluată arată că locuitorii acestor localități sunt veniți din Dacia. *Tarnava* din Ardeal a devenit, cu

www.dacoromanica.ro

timpul, Tornava, Turnava, *Turnovo* această formă arătând că Turnova din Bulgaria este oraş de origină dacă-carpatică mult mai nou de cât epoca în care s'au aşezat. Deci pe apele *Tarnava*

Turgovişte, asemenea este mai nou de cât *Targovişte*. Acelaşi lucru se petrece cu toată toponimia dacă din *Bulgaria*, ţara munţilor Palilor, pe care evoluţia o arată mai nouă de cât pe cea din Dacia. Aceasta înseamnă că Daci din Balcani sunt veniţi din Carpaţi.

Aceşti ciobani daci care se coboară până la mare, la *Burgaz*, *Varna*, *Bosfor*, *Dardanele*, şi trec şi în Asia, sunt găsiţi de istoricii Apusului pe la anii 3500 a. Cr. sub numele de Pelasci, în toată peninsula Balcanică, Grecia şi în Asia mică, la *Troia*. Această găsire a lor de istorici apuseni, în aceste locuri, azi este confirmată de limba dacă care ne dă posibilitatea să descifrăm toponimia acestor ţinuturi, toponimie care ne arată că *Troianii* şi cei din prima Troie, şi cei din Troia de la anii 2000 a. Cr. erau *Traiani* sau *Troiani* din Muntenia danubiană, zişi şi *Iliені* din *Ilia*, ţara pământului Sfânt, pământului — mamă al Dacilor carpatici, de pe la *Ilva mare şi mică*.

13. — *Varna* înseamnă Valea adâncă. *Nica varna* sau *Cavarna* înseamnă Valea mică, faţă de Varna. *Burgaz*, înseamnă oraşul marin al Boarilor sau cirezarilor.

Bosfor înseamnă trecătoarea Boilor, *Traian* înseamnă Dai agricultor. *Troian* este forma evoluată a lui Traian. Asupra acestei numiri insist puţin. Am arătat că *Tribalii*, *Pelasci* sau *Rami* erau locuitorii celor trei mari provincii indiene: *Daka*, *Uda* şi *Data* sau *Penciab*. Am arătat că, dupe aceste provincii, Dacii din Dacia carpatică erau *Daci*, *Dai* şi *Uzi*. Aceştia erau şi păstori şi agricultori. Agricultorii se numeau *Tara-Daci*, *Tara-Dai* şi *Tara-uzi*. Prin evoluţie *Tara-daci* au devenit: *Tradaci*, *Traci*, iar *Tara-Dai* au devenit: *Tra-dai*, *Trai*. Prin adjectivarea substantivată, *Trai* au devenit *Tra-*

www.dacoromanica.ro

ian, Traiani, prin veoluţie, *Troiani. Traci* au devenit *Tracani, Trocani, Trocari.*

Când zici „*Valul Troian* sau *Traian*", nu zici „Valul împăratului Traian", ci „*valul Daiului agricultor*". Valul Troian reprezintă soluţionarea unui conflict între Pelasci-rami *păstori* şi Pelasci-rami *agricultori.*

Acest val a fost tras de „regele soare" zis „*Osiris*", zeificat de Egipteni, dupe legendă şi oare-cari documente istorice, ca să despartă zona păşunabilă de zona agricolă, muncită de *Troiani* şi *Traci* sau *Trocani.* Păstorii nu mai aveau voie să treacă cu oile lor dincolo de acest val, de la tragerea lui. Dacă privim harta Daciei, vedem că valul Troian împarte şi câmpia dunăreană şi câmpia Tisei, dintre Carpaţii apuseni şi Tisa, în două zone, dupe natura lor agricolă sau păstorească şi dupe cerinţa nevoilor timpului, păstoreşti sau agricole. Valurile Troiane nu sunt valuri de apărare militară, cum s'a crezut. Niculae Densuşianu, în *Dacia preistorică*, se ocupă de Valul Troian şi dă explicaţiuni de o mare importanţă istorică, pe care le confirmă. pe zi ce trece, descoperirile istorice, azi întărite de descoperirile filologice, adică de limba Dacilor.

Valul Traian trece pe la nord de Bucureşti, lăsând Bucureşti în zona agricolă, troianică, în *Paladania, Palatinia*, în câmpia Dunărei Palilor sau Palatinilor, sau în *Ramadania*, câmpul Dunărei Ramanilor, zisă şi *Ramania.* Această zonă era considerată de vechi Elini şi Egipteni, ca paradisul ceresc, în care voiau să le intre sufletul, dupe moartea lor trupească. Munţii de la nordul acestui paradis erau munţii cereşti *Dava-gara, Dava-gara-isa, Va-gara-isa, Fa-gara-sa, Făgăraş*, în care locuiau sau locuiseră toţi zei Elinilor şi Egiptenilor, aceştia din urmă, Egipteni, ridicându-le, spre a manifesta zeificarea acestor zei, care reprezentau Dacia şi poporul dac, monumentul zis: *Sfinxul Gizeh* care zeifică pe primul rege sau faraon *Ram*, care a

www.dacoromanica.ro

adus grâul pentru prima oară, în Egipt, şi a învăţat pe Egipteni să-l cultive. *Sfinxul Gizeh* înseamnă „*Sfântul Geto-dac*", numire pelască.

14. — Regiunea dintre Rusciuc, Varna, Balcic, Turtucaia, era numită în vechimea venirei slavilor în Europa, *Balaga* sau *Balagea*, adică ţara sau pământul Balilor. Regiunea dintre Turtucaia-Balcic şi până la gurile Dunărei, era *Daia-praga*, pragul Daei sau Daciei. Prin evoluţie, s'a format: *Daia-praga*, *Da-praga*, *Dabragea Do-brogea*. Ea a mai fost numită şi *Mar-ga*, ţara mărei, şi *Marga-na*, *Mar-gea-na*, *Mar-gi-neà*, ţara de margine.

Mircea cel bătrân, dupe numele ce purta, era predestinat să stăpânească Dobrogea. „*Mircea*" este numire resultată din evoluţia cuvântului Marga Evoluţia: *Marga*, *Marcea*, *Mercea*, *Mircea*. O altă formă: *Marga*, *Marca*, *Marcu*. Marea Neagră purta următoarele numiri: de la gurile Dunărei la capul Caliacra se numea *Pontica*. De la Capul Caliacra la Ekrene, se numea *Balcica*, marea Balacului. De la insula Şerpilor spre nord, se numea *Basarica*, marea bisericei sau mânăstirei, sau mănăstirilor, sau a Besilor, zişi Basari, şi Basàrani.

Marea Neagră, spre Balcic, s'a mai numit şi *Balica*, marea Balului, adică a Balacului.

Toată toponimia din dreapta Dunărei, a peninsulei balcanice, este predominată de numirea „Pal, Bal, Palac, Balac, Valah, Balc, Bâlc, Blac, Vlac, Vlah".

15. — După ce am făcut acest voiaj toponimic, să privim harta Daciei, peninsulei balcanice, Asiei mici şi Italiei şi să vedem care este poziţia Bucureştilor faţă de ţinutul descris de tradiţia românească popu. lară, care zice :

De la Crîm până la Rîm.
Din Carpaţi în munţii Hîm
Şi din Hîm până la mare

www.dacoromanica.ro

Drumurile stau călare,
Râmi găseşti pe-ori-ce cărare
Cu măgari ducând samare
Şi la munte şi la mare.

Ce inseamnă asta? Inseamnă că Bucureştiul era la răspântia tuturor drumurilor care legau Crimeia cu Italia, şi Carpaţii cu Balcanii şi cu marea, care înconjură peninsula Balcanică, şi Dacia cu Troia.

Văzurăm că toponimia dacă confirmă tradiţia românească şi o completează, precizând locul de încălecare a drumurilor, toate ciobăneşti, după tradiţie şi toponimie, pe care îl arată a fi în Bucura dintre râul Colentina şi râul Dâmboviţa, care bucură, azi, este toată intrată în delimitarea Bucureştilor. Deci răspântia tuturor drumurilor acestea era Bucureştiul.

Din tot ce am arătat se poate trage, pentru originea şi trecutul Bucureştilor, concluzii minunate, pe care nu îndrăznesc să le formulez, ca să nu sperii pe cei care mă ascultă, căci vreau să le mai spun ceva într'o viitoare conferinţă asupra râului *Dâmboviţa*, asupra cetăţei şi *Mănăstirilor* de pe malurile ei, şi despre *Basaran Ban*, ca să completez această conferinţă, şi ca să prepar terenul pentru *preistoria Bucureştilor*, care s'ar putea confunda cu *preistoria poporului român*, care trebue scrisă. Istoria Bucureştilor, scrisă de G. Ionescu Gion, trebue completată. Dacă Domnul Primar al Municipiului Bucureşti va voi să repete gestul făcut de Niculae Gr. Filipescu, de pe urma căruia Bucureştiul îşi are scrisă istoria, atunci după un G. Ionescu-Gion, un G. Ionescu-Nica va putea scrie „Preistoria Bucureştilor".

Vă mulţumesc pentru răbdarea şi buna voinţă cu care m'aţi ascultat.

www.dacoromanica.ro

G. IONESCU-NICA

DACIA SAMSCRITĂ

Din preistoria Bucureştilor
Ţara Mânăstirilor
şi
Cetatea Dâmboviţa

II

16. Cu ajutorul limbei geto-dace indiene, originare, am putut stabili că toponimia Europei orientale şi centrale, carpatice, este geto-dacă indiană, şi că toponimia balcanică şi a Europei apusene este geto-dacă carpatică-dunăreană, având o vechime de 6—7.000 ani.

Cu ajutorul toponimiei geto-dace carpato-dunăreană am putut restabili limba originală geto-dacă indiană şi carpatică şi constata că limba vorbită de Geto-daci carpatici dunăreni este limba vorbită de ţăranul român carpatic de azi, evoluată, continuu şi normal, timp de 7000 ani.

Stabilind acest fapt am ajuns să constat că limba românească carpatică este cea mai veche limbă indo-europeană vorbită în Europa şi că poporul român carpato-dunărean este cel mai vechi popor arian, pelasc-ram sau român din Europa, leagănul popoarelor indo-europene centrale, balcanice şi apusene, fiind Dacia carpato-dunăreană, şi în special, Ardealul, Moldova, Oltenia şi Muntenia.

Studiind şi stabilind origina toponimiei Europei, şi, cu ajutorul ei ,restabilind limba originală geto-dacă indiană, am constat că cel mai complet şi vechi dicţionar al limbei geto-dace este această toponimie, care merge paralel cu onomastica geto-dacă, azi română şi indo-europeană.

www.dacoromanica.ro

Menţinerea toponimiei şi onomasticei continuu, în Europa carpatică şi balcanică, certifică continuitatea poporului român în toată zona munţilor Carpaţi şi a Dunărei, şi în toată peninsula balcanică, Ardealul, Muntenia, Moldova şi Oltenia fiind Metropola, în limba dacă *„Matrapalia"* ,tutulor ţinuturilor extra carpatice locuite de Geto-Daci ,azi Români sau Valahi.

„Matra-Pal-ia", înseamnă *„ţara-mamă a Palilor"*. Prin evoluţie, *„Matrapalia"* a devenit: *„Metropolia, Mitropolia* şi *Metropola"*.

17. Nu sunt mulţi ani de când, istorici, pe bază de documente istorice, au stabilit că *Daci* şi *Geţi* sunt unul şi acelaşi popor.

Eu am aflat acest fapt ceva mai de mult, din anul 1912, când am descoperit limba Dacilor carpatici, totuna cu limba Geto-Dacilor indieni, ajunsă, prin evoluţie, limba românească de azi.

Dând peste Daci din India gangică, am căutat să aflu origina numirei *„Daka"* şi apoi a numirei *„Gata"*, pe care unii filologi apuseni, cunoscători ai limbilor sanscrite, idiome geto-dace, îl scot din *„Gana"*.

Am stabilit că aceste cuvinte sunt numiri compuse, şi că în compunerea lor intră aceleaşi cuvinte radicale — rădăcinale —, dând o numire cu două aspecte, dupe aşezarea acestor cuvinte în numirea compusă: *Da-ga* şi Ga-da, evoluat *Gata* şi *Daka*

In înţelesul lor originar, este: *Da,* lumină şi viaţă cerească; *Ga,* pământ generator, fertil, producător, întrupător de viaţă, animală şi vegetală.

Prin evoluţie fonetică, şi de înţeles, sub influenţa mitologiei, devenită în mare parte religie, *Daga, Daka,* şi *Gada, Gata,* au ajuns să însemne, cu aplicare, la omul născut din lutul Indului şi Gangelui, cel dintâi apărut pe pământ, *„Fiul cerului şi al pământului"* sau *„fiul pământului şi al Cerului"*.

Prin evoluţie, *Daka* şi *Gata,* au ajuns *Daci* şi *Geţi,* de care ne vorbesc istoricii [illegible]

www.dacoromanica.ro

Filologia geto-dacă confirmă deci constatarea istoricilor, care spun că Geţi şi Daci sunt unul şi acelaşi popor.

Limba Geto-dacă originală ne mai arată că *Gada* şi *Gata* mai era şi *Cada* şi *Cata,* prin evoluţie, *Ceta, Ceti,* deci că Geţi se mai numeau şi *Ceţi.*

Toponimia carpatică geto-dacă ne confirmă această existenţă a numirei „*Ceti*", căci avem în Ardal comunele *Cetea* mare şi mică, şi în vecinătatea Bucureştilor comuna *Chitila,* formă evoluată din *Cata-laia, Cata-la,* însemnând: ţara Chetilor sau Cetilor. *Cata-la,* prin evoţulia fonică, a devenit: *Chetela, Chitila.*

Laia, la, Lia, ia, cuvinte dace, înseamnă, mai ales ca sufix, ţară, aşezare, loc de adăpost, etc.

18. Am rămas dator esplicarea şi stabilirea originei numirilor „*Basaran*" şi „*Dâmboviţa*", din numirile istorice citate de G. Ionescu-Gion în Istoria Bucureştilor: *Basaran Ban* şi *Cetatea Dâmboviţei.*

Imi plătesc datoria, începând cu numirea „*Dâmboviţa*", care înseamnă „*Râul Dâmbului*" sau „*Colinei*".

Dar „*Dâmb*", ce înseamnă? Dupe aspect se vede că este numire dacă evoluată.

Să-l aducem la forma lui originală cu ajutorul legei evoluţiei fonetice dace, cunoscută din conferinţele precedente.

Să vedem fie-care silabă, cuvânt radical, ce înseamnă. „*Da*" este „lumina şi viaţa cerească". *Ma* este un sufix al adjectivărei comparative, *mai mare, mai luminos, mai mult,* etc. luând câte o dată şi înţelesul superlativului. „*Apa*" este „apa curgătoare, isvor, râu".

Să totalizăm înţelesurile spre a ajunge la înţelesul numirei compuse: isvorul celei mai mari lumini şi al vieţi cereşti. Prin evoluţie: Isvorul luminei şi vieţei supreme cereşti. Timp de 7000 ani, evoluţia aceasta a ajuns să dea înţelesurile de „Lumină şi viaţă supremă cerească; lumina şi înţelepciunea vieţei supreme sau cereşti: în-

www.dacoromanica.ro

plicare la om, om luminat și cu viață înțeleaptă, divină; om cu morală divină, cerească; om cu cele mai nobile sentimente și înțelepciune; om nobil și înțelept divin; om fără păcat.

Cu cele mai evoluate înțelesuri „Damba" înseamnă deci *„om fără păcat"*, când este vorba de omul care crede în Dumnezeu, și *„isvor de lumină și înțelepciune sau viață divină, cerească"*. In acest ultim sens, numirea „Damba" era dată și Marilor preoți geto-daci, monoteiști-spirituali, și altarelor, mănăstirilor, bisericilor pe care le reprezentau și serveau acești mari preoți. Vârfurile de munți și de dealuri pe care erau altarele geto-dace, când aceștia nu aveau biserici zidite, și reprezentau o așezare religioasă superioară, ca grad erarhic, se numeau și *„Damaba, Damba"*, adică „isvor de lumină și viață cerească, supremă, înțeleaptă", pornită de la *„Omul fără păcat"*, care era un episcop sau un mitropolit, adică un reprezentant religios al *„Matrapaliei"*, al țării mame a Palilor, prin evoluție *„Metropolia"*, *„Mitropolie"*.

„Damba Matrapalia", isvorul de lumină și înțelepciune a vieței cerești, când a devenit altar zidit, în care oficia Marele Preot al țării Palilor, s'a numit *Mitropolie*, iar Marele Preot s'a numit *„Mitropolit"*.

Toponimia geto-dacă a României ne arată două *Damba* una la Brașov și alta la București. Pe cea din Brașov ne-o amintește muntele *Tâmpa*, pe care Ungurii catolici au așezat statuia regelui ungur Arpad, ca să sublinieze alungarea Mitropoliei creștine ortodoxe române de pe acest munte, fapt care a fost săvârșit nu la voia întâmplării ci în cunoștiință de cauză, la acea epocă.

Pe cea din București, care s'a numit Dealul Mitropoliei, azi Dealul Patriarhiei române, ne-o arată râul *Dâmbovița*, care curge pe sub poala acestui deal sfânt sau Dâmba, râu care și-a luat numirea de la acest *„Dâmba"*.

„Damba Bucureștilor" a fost deci și mănăstire sau altar geto-dac și reședința Capului religios al Dacilor din Pa-

www.dacoromanica.ro

Metropolia" sau numai *Metropolia, Mitropolia*, și Mitropolie creștină-ortodoxă-română.

In înțeles evoluat „*Damba Matrapalia*", devenită „*Mitropolie*", a însemnat: *Dealul sau altarul omului fără păcat, isvorul luminei și înțelepciunei vieței supreme sau cerești*" „*Mânăstirea sau biserica Omului-fără păcat, isvorul luminei și înțelepciunei vieței supreme sau cerești*".

„*Tâmpa*" este numire evoluată din „*Damba*".

19. Istoria propagandei catolice anterioară și posterioară anului 1000 d. Cr. ne arată că Papii dela Roma au făcut această propagandă, și pentru convertirea popoarelor barbare la creștinismul catolic, și pentru convertirea la catolicism a popoarelor creștine-ortodoxe, băștinașe geto-dace-române-balace din bazinul Dunărei și din regiunea munților Carpați, și că pentru această propagandă s'au servit de poporul ungur, pe care l'au scăpat de la peire prin asimilarea lui de Valahi sau valahi-români, ziși *Bacuni* sau *Băcui*, protejându-l și susținându-l politicește în lupta cu popoarele ariene creștine ortodoxe, pe care Ungurii le-au persecutat și ca reprezentanți ai propagandei papale, și ca reprezentanți politici ai poporului ungur, care, dupe cum arată istoricul ungur Vambery, la anul 1000 dupe Cristos, nu mai era pur mongol, el fiind gata de peire sau topire în masa populațiunei băștinașe, Ungurii, de la început, fiind prea puțini ca număr față de această populație băștinașe.

Fără protecția papală azi nu ar exista în Europa nici popor ungur, nici stat unguresc, și istoria nu ar fi înregistrat cele mai neumane suferințe impuse Românilor din Ungaria și Transilvania de propaganda catolică pentru convertirea Creștinilor ortodoxi la Catolicism, și de opera de maghiarizare a popoarelor ne-ungare făcută de conducerea politică a Ungariei. Cea mai tristă și dureroasă pagină din istoria poporului român, dezastroasă, este pagina persecuțiunilor papale contra Românilor, care nu au acceptat convertirea la Catolicism, și, cu înlesnirea acestor persecuțiuni, pagina persecutiunile politice ungare, care au dat naștere la multe revoluțiuni sângeroase.

www.dacoromanica.ro

Această propagandă de convertire religioasă, cu ajutorul Ungurilor, a tolerat și încurajat tot felul de falșuri istorice contra Românilor, pentru întărirea Ungurilor, deveniți factori turburători ai păcei europene, azi printre provocatorii războiului mondial-imperialist, jucând pe toate tablourile, cu speranța de a câștiga ce nu li se cuvine și nu li s'a cuvenit niciodată.

Din corespondența Papei Grigorie IX cu regele ungur Bela IV, rezultă că la anul 1234 d. Cristos exista o Mitropolie ortodoxă română la București, peste care au dat Tătarii la 1241 d. Cr. și pe care a recunoscut-o ca Mitropolie a Voivodatului Muntenieii, la 1359, Patriarhul de la Constantinopol, care avea interes să se opună propagandei catolice în Europa centrală și peninsula balcanică.

Dacă ținem seama de „continuitatea monoteismului religios spiritual al Geto-Dacilor-Români", care, de când există pe fața pământului au fost numai monoteiști-spirituali, Patriarhia română de azi, Mitropolia română ortodoxă de eri, este cea mai veche din Europa, căci „altarul" din „Damba" sau „Dealul Patriarhiei", are o existență de 4—5000 ani înainte de Cristos, fapt ce se va putea documenta când vom face nu numai filologie, ca azi, ci și istorie.

20. Importanța religioasă și politică a Bucureștilor în anul 1241 d. Cr. o văzurăm. Era suficientă numai această importanță spirituală ca să atragă asupra Bucureștilor năvala Tătarilor?.

Tătarii erau un poopr de pradă. Ei căutau bogății materiale.

Existau aceste bogății în București și Cetatea Bucureștilor, zisă *„Cetatea Dâmboviței"?* Existau. Existența lor ne-o dovedește toponimia Bucureștilor, care era și *Targalasta, Tirchilești,* adică târg agricol al țărei câmpului și muntelui, al ciobanilor și agricultorilor, în care veneau și anume negustori de produse industriale casnice și metalice.

www.dacoromanica.ro

Găsim printre vechile mahalale, de pe timpul Dacilor, mahalale purtând numiri ca: *Sarandara*, Valea sărăcilor sau negustorilor de sare, numiți „*Sărindari*". „*Zlatara*" și „*Zarava*", mahalalele negustorilor de obiecte făcute din aur și de schimbători de sloți sau bani de aur, numiți *Zlătari și Zarafi*.

„*Valara, Olara,* fabricanți și negustori de oale, reprezentând cea mai veche industrie geto-dacă, numită *ceramică*, și, de la această ceramică, luată ca simbolizare a civilizațiunei pastorale pur spirituale, *civilizația ceramică*. Acești Olara ne-au dt *mahalaua Olărilor*. Mai erau și negustori de produse industriiale casnice, veniți de pe la Brașov, care ne-au lăsat numirea de „*Brașoveni*", însemnând negustori de produse industriale brașovene.

Această toponimie economică ne arată că la 1241 d. Cr. Bucureștiul era un oraș plin de bogății, care puteau ispiti un popor barbar de pradă, și care esplică abaterea Tătarilor asupra Bucureștilor și a Cetății Dâmbovița, scoțând în evidență pe apărătorul Bucureștilor, *Basaran ban*, de care, am promis să mă ocup.

Cine vrea să observe, constată că fie-care mahala a Bucureștilor își avea biserica sa, mahalaua fiind așezată în jurul acestei biserici, care în cele mai vechi timpuri dace se numea „*Dava*", numire care cu timpul s'a întins asupra mahalalei, satului sau comunei, care s'au numit „*Dava*", pusă dese ori în coada numirei speciale a comunei: *Suci-dava, Sigi-dava, Petro-Dava, etc.*

Cuvântul latinesc *davus* însemna locuitor al orașului disericesc, al Dacului religios, sfânt, divin, Daci fiind considerați în antichitate ca popor de zei, de oameni absolut morali-spirituali, cinstiți, drepți, ospitalieri, miloși cu aproapele lor.

Am spus de este necesar despre importanța religioasă, politică și economică a Bucureștilor și Cetății Dâmbovița în care era adăpostită Mitropolia geto-dacă-română la anul 1241 d. Cr.

www.dacoromanica.ro

Cum şi cu ce era construită această cetate, aşezată în marginea marilor păduri, care porneau din munţi şi mergeau până la Dunăre, nu ne interesează, azi. Precizarea aceasta rămâne pe seama istoricilor, cărora noi le deschidem porţile cetăţei, ca s'o cerceteze în lung şi lat, fără a se influenţa de ce spun streini de neam şi ţară, care nu spun, totdeauna adevărul.

21. Să trecem la *Basaran ban.*

Cine era acest *Basaran ban?* Ce reprezenta el? De ce conducea el apărarea Bucureştilor şi a Cetăţei Dâmboviţa contra Tătarilor, la 1241 d. Cr.? De unde venea el?

Să dăm întâi o esplicaţiune numirei lui. Această numire ne dă ocazia să spicuim ceva din Dicţionarul toponimic şi onomastic geto-dac român, la care lucrez în ceasurile libere.

Numirea *„basaran"* se arată de la prima privire, pentru cine cunoaşte limba dacă, a fi numire dacă, adjectivată. In limba dacă avem cuvântul *„basa"*, care înseamnă şi *păstor,* originar din provincia Penciab, din India, şi *vultur de munte,* care îşi are cuibul pe vârful stâncilor munţilor înalţi. Că „basa" a însemnat întâi „vultur" şi apoi „vârf de munte", sau întâi „vârf de munte, de stâncă" şi apoi „vultur", pentru ce urmărim noi nu are importanţă.

Să ne ocupăm de „basa", păstor sau cioban. Să-i stabilim origina, ştiind că păstorii Daciei erau originari din India.

In India, dealungul fluviului Indu, în regiunea muntoasă, a râurilor care, unindu-se, dau naştere fluviului Indu, există azi provincia *Penciab,* numită la data emigrărei Geto-Dacilor din India, *Pancapas,* adică provincia celor cinci râuri. Dupe cum se vede, această numire este cuvânt compus: *panca* şi *apas,* cinci şi râuri.

Să luăm acest cuvânt *„Pancapas"* şi să-i arătăm evoluţia timp de 7000 ani, adică dela plecarea Geto-Dacilor din India în Europa, unde s'au stabilit în Carpaţi şi bazinul Dunărei.

www.dacoromanica.ro

Pancapas, la primul pas evolutiv, a devenit *Pancapa.* *Pancapa* a devenit: *pancaba, pancava, pancav, pancau pancu, pacu, bacu, bocu, bucu.* Prin evoluţia vocalei *a* în *e,* pancapa a devenit: *penciaba, penciab, penciav, penciau, penciu, penci, peci, pici. Panciaba, panciab, panciav, panciu, banciu, baciu, baci, beci.*

Prin evoluţia vocalei *a* în *o, u,* şi a consunei *c* în *ce, s, ţ,* cuvântul pancapa a devenit: *pancova, pancov, pancu, pacu, pasu, pas, bas, bes, bis. Panciova, penciova, panciu, penciu, paciu, peciu, peci, pici, baciu, beci, basa, besa, bes, bis.*

Toate aceste forme evoluate ale cuvântului „pancapas", care nu sunt toate, îşi păstrează înţelesul originar de „locuitor din Pancapas", azi Penciab, evoluat în acel de cioban din Penciab, provincie care s'a mai numit şi *Dalaia, Daia,* adică ţara vieţei şi luminei cereşti, locuitorii ei devenind *Dai, Dii,* cum s'au mai numit *Daci,* care, dupe aceste două numiri, erau şi „Fii cerului" şi „Fii cerului şi pământului".

Cea mai mare parte din aceste forme evoluate ale numirei „pancapa" au devenit numiri toponimice şi onomastice, şi se găsesc toate în vechea Dacie carpato-dunăreană, şi în toată peninsula balcanică locuită de Geto-Daci coborâţi din Carpaţi şi de pe valea Dunărei. Ele au rămas până azi şi, uitându-se originea şi înţelesul lor adevărat, sunt socotite când româneşti, când slave, când ungureşti.

Aceste numiri, prin adjectivare cu sufixul dac „*ana*" şi, „*na*", au dat naştere la o mulţime de numiri adjectivale-resubstantivate, toponimice şi onomastiice. Să exemplificăm această adjectivare resubstantivată: să luăm în ordinea vechimei, adică a gradului de evoluţie, o numire din cele citate, *paca,* şi s'o supunem adjectivărei şi substantivărilor: *paca-na, paco-na, pacu-na, bacana, bucona, bacuna, pasana, pasona, pasuna, basana, basona, basuna.* Înţelesul lor evoluat, nu se depărtează mult de cel originar.

www.dacoromanica.ro

Să le supunem rotacismului, adică evoluării literei *n* în *r*: *pacara, pacora, pacura, pecara, pecora, pecura, bacara, bacora, bacura, bocura, bucura, bocor, ucur. Pasara, pasora, pasura, pasera, basara, besira, basar, beşar, besa.*

Toate aceste forme evoluate şi substantivate din evoluţia lor adjectivală, au fost cu timpul readjectivate şi resubstantivate, acest timp, însemnând „mii de ani", mii sute sau zeci de ani, şi printr'o continuă evoluţie, au devenit cuvinte româneşti, mai ales când au intrat în formarea cuvintelor compuse.

Ast-fel *basara,* în compunere cu sufixul adjectival *na,* a devenit *basarana,* iar în compunere cu sufixul *apa, aba,* râu, a devenit *basarapa, basarap, basarabi, basara,* însemnând cioban muntean.

Basana, basara, basarana, basaraba, însă poate fi forme de cuvinte născute din „*basa*" însemnând „vultur", şi să aibă un înţeles de „vulturesc", cuib vulturesc", de pe vârfurile munţilor şi stâncilor, dupe cum vom vedea când vom vorbi de mănăstirile zihaştrilor, pustnicilor, adică în jurul vârfurilor care serveau de altare pentru rugăciuni, numite *cara* sau *gara dava, deva.*

Aceste *basara,* în compunere cu sufixul *ica,* apă, râu, la origină, au dat numirea *basarica, beserica, biserica,* şi prin îndulcirea literei r în l, au dat *baselica, basilica,* formă împrumutată de Elini la trecerea lor prin Dacia, cu 2000 ani înainte de Cristos, trecând Dunărea în Balcani, unde au stat între *Daci ilini,* adică coborîţi din ţara sfântă, din ţara Oltului ardelean, în Balcani, înainte de venirea Grecilor elini.

Intre cuvântul *cara* şi *gara* s'a stabilit când-va o deosebire, adică cara a rămas cu înţelesul de vârf de stâncă, de munte, iar gara a luat înţelesul de munte, în totalitatea lui, unitară. Prin această distincţie şi apoi prin alăturarea acestor două numiri s'a născut numirea compusă *cara-gara,* vârf de munte, din care a eşit cu timpul numirea dată pustnicilor, care locuiau pe vârfurile de mun-

www.dacoromanica.ro

te, care au fost numiți „*caragara, calagara, calogara, călugara, calugăr*".

Din „*paca*", „*pacana*", substantiv și adjectiv substantivat, compus cu sufixul *ga, gea*, care înseamnă pământ, ținut, țară, a eșit *paca-na-ga* și *pacea-nagea* sâu *pecane-gea*, adică țara păstorilor de câmp, pentru că sufixul *ga, gea*, se aplică mai mult regiunilor de câmp, terenurilor care sunt bune și pentru agricultură, nu numai păsunatului.

Din această numire evoluată, care ne arată pe ciobani Dai sau Penciabi, deci pe Daci sadea, a eșit numirea de *Pecenegi*, locuitorii Daciei carpatice și dunărene, pe care îi găsim în toată Dacia de câmp, și peste care au dat Unguri și în câmpiile Niprului, Nistrului și Prutului, și în câmpiile Tisei și Dunărei apusene, în *Bacunia* și *Panonia*.

Acești *Pecenegi* nu au fost barbari de rasă mongolică, veniți în Dacia, cum îi arată istoricii unguri, cari fac mai mult politică de cât știință, istorici care îi numesc și *Beseni*, și-i înrudesc cu Uzi, făcându-i pe toți de origină mongolică sau finică. *Beseni*, care sunt *besi* sau *basi*, sau *basa*, sau *pasa*, sau *paca*, sau *pânca*, sau *pancaș*, sunt rudă cu *Uzi*, frați buni, dar *Uzi* și *Beseni* sunt Daci vecini, din provinciile vecine, indiene, *Uda* și *Daia* sau *Pancaba*, azi Peciab.

Noi înțelegem necesitatea pentru Unguri de a-și găsi rude în Europa danubiană și carpatică. Această necesitate satisfăcută câ timp s'a putut falsifica adevărul, azi este zadarnică. *Pecenegi, Besi, Uzi*, toți, ca și *Ciangăi*, dupe cum vom vedea, la origină au fost *Dai* sau *Cinki*, sau *Penciabi* veniți depe văile Indului în Carpați și valea Dunărei.

Ungurii dând și în *Moldova* și în *Bacunia*, adică în văile Dunărei și Tisei, zisă și *Bacuia, țara Băcuilor*, peste *Pecenegi, Besi* și *Uzi*, înseamnă că au dat în tot locul peste Geto-Daci-rumâni-balaci sau valahi, peste o țară locuită de o populație compactă de la Nipru până

www.dacoromanica.ro

dincolo de Danubiu sau Dunărea apuseană, până la *Beci*, cum s'a numit și se mai numește și azi de Unguri, Viena.

Panca în limba dacă a îmbrăcat și forma de *Cenka*, *Cinca, Cincea, Cinci*, și de *Kenca, Kencea, Kenci*.

Din *Cenka* sau *Cenca*, cu sufixul *apa*, râu, a eșit *Cencapa*, cinci ape, numirea provinciei Penciab. Prin evoluție: **cencapa, cencaba, cencava, cencao, cencau, cencău, cengău,** locuitor cioban din *Cencapa* sau *Penciab.*

Din Cengău, singular, a eșit *Cengăi* sau *Ceangăi*, Geto-daci-români maghiarizați cu ajutorul bisericei catolice, adică Românii cari și-au uitat limba străbună, ei, ca sânge, rămânând români curați, cu conștiința acestei românii, dupe cum am avut ocazia să mă conving de mai multe ori.

Dar ne oprim cu „digresiunea" aci, și revenim la Basaran ban, cu care mai avem de vorbit, de și putem spune că am stabilit că el era conducătorul ciobanilor munteni geto-daci-rumâni-valahi în apărarea bisericei și moșiei strămășești, cotropită trecător de Tătari.

22. Vârfurile de munte pe care Dacii își stabileau stânele, servind de adăpost și turmelor, și lor, erau numite adăposturi stabile, în limba geto-dacă *„manastana"*, sau *„mana-stara"*. Aceste vârfuri de munte servind și ca altare, adică *„cara* sau *gara dava"*, munți cerești sau sfinți, numirea de *manastara* a evoluat spre înțelesul pe care îl are azi numirea *„mănăstire"*, adică de adăpost cu caracter religios, locuit continuu de un număr oare-care de călugări.

Alături de *„mana-stara"* în limba dacă s'a aflat și numirea *„mana-tar"*, adică *„purtător de adăpost"*, fiind vorba de muntele, care servea, în general, de adăpost ciobanilor și turmelor lor. Prin evoluție s'a format numirea *„mana-ta, man-ta, monta, monte, munte"*, așa cum zicem noi, în general, munților.

Pentru că mănăstirile, și în special altarele Dacilor, erau pe vârfuri de stânci sau munți stâncoși, asemenea cuiburilor vulturilor, aceste mănăstiri, numite și *„manastara skita"*, mănăstiri geto-dace, Sciții fiind Geto-daci,

www.dacoromanica.ro

au fost comparate cu aceste cuiburi vulturești, și s'au numit „*basana*", sâu „*basara*" și „Skita.

Această comparație a fost mult înlesnită de asemănarea cuvintelor „basa" cioban și „basa", vultur. Așa că „*basara*" a ajuns că însemne, „*mănăstiri ciobănești geto-dace*", iar *basarana* sau *basarani* să fie *ciobâni-mănăstirești geto-daci-rumâni-valahi*, și apărătorii acestor basare, devenite, prin alăturarea sufixului apa, aba, de basara, *basarane* sau *basarabe*.

Basarabi, Basarani erau deci apărătorii mănăstirilor din tot șirul munților Carpați, din Europa centrală, danubiană, locuiți numai de geto-daci înainte de năvălirile barbarilor, fapt pe care ni-l confirmă toponimia acestor munți, toată geto-dacă. Așa se esplică faptul că istoricii găsesc pe Basarabi și în Oltenia, și în Muntenia și în Moldova.

„*Basaraba*" a devenit numirea onomastică a familiilor domnitoare din țările românești, Domnitori fiind ctitori de mănăstiri și apărători ai religiei și mănăstirilor, după cum îi arată picturile tutulor bisericilor și mănăstirilor românești. *Basaraba* a însemnat când-va și ban, voivod sau Domnitor, adică conducător omnipotent, religios, în prim rând, această omnipotență fiindu-i dată prin delegațiune de Marele Preot, *Dakșa*, al Geto-dacilor.

Am ajuns să stabilim deci ce ne interesa, adică rotul și origina lui *Basaran ban*, și să mai constatăm că *Bacuni, Bacui, Ceangăi, Besi, Pecenegii*, ca și *Panoni, Barani, Peci* sau *Pici, Becikeregi*, etc. erau toți geto-daci-rumâni-valahi, populațiune băștinașe, compactă în tot basinul Dunărei și în toată peninsula balcanică, și că țara Geto-Dacilor, *țara Basarabilor*, zisă *Dacia samscrită*, însemnă „*țara mănăstirilor*" sau „*a luminei și înțelepciunei vieței supreme cerști sau spirituale*".

23. Mitologia veche egipteană, mitologia elină și mitologia romană și română, confirmă tot ce spun eu, sau se confirmă prin ce spun eu, ca cititor al celei mai vechi

www.dacoromanica.ro

Pentru prea mărirea și prea sfințirea poporului Geto-dac, care a civilizat omenirea și a dat acestei omeniri cea mai sublimă civilizație monoteistă spirituală, odată cu pâinea cea de toate zilele, *grâul*, Egiptenii au ridicat cele mai grandioase monumente, numite „*Sfinxul Gizeh*" „*Piramide*", în special Piramida Keops, de lângă Sfinx.

„*Piramitar*", în limba dacă a însemnat „purtător, aducător de pâine de grâu, de grâu ram sau românesc adică din valea Dunărei carpatice. „*Pi-rami-tar*", numire compusă: pâine sau grâu, — ram sau raman, — purtător sau aducător.

Ciobanii Geto-Daci care au împânzit toată lumea veche, erau și apostolii religiei monoteiste-spirituale, adică religiei frăției, care luptau pentru binele omenirei întregi, căutând întâi să-i dea hrana trupească, ducându-i sămânța de grâu și meșteșugul cultivărei și panificărei grâului, și apoi vorbindu-i de Dumnezeu și esplicându-i că numai acesta le dă pâinea cea de toate zilele, pe care o pot avea prin credință în cer și prin muncă.

„*Sfinxul Gizeh*", zis „*de la Gizeh*", este ridicat în amintirea primului rege Geto-Dac al Egiptenilor, și, în forma originară, această numire era „*Sfenta Geta-daka*", prin evoluție „*Ge-daha, Ge-zaha, Ge-zeha, Ge-zeh, Gi-zeh*", deci: „*Sfântul Geto-dac*".

Până la acest sfânt Egiptul era țara fără pământ cultivat, fertil, și fără drumuri, în limba dacă „*A-ga-pata, e-ge-pet, e-gi-pet.*

Valea Nilului se numea pe când se ridicau aceste monumente „*Pi-rami-dara*", adică „*Valea grâului ram*", adus de „*Pi-rami-tari*", de ciobani geto-daci danubieni, din „*Matrapalia*", „*țara pământului mamă*", „*Matrapala, Metropola*", în care Dumnezeu a făcut pe Geto-dacul-român balac"

Din lutul cel mai curat,
Care nu naște păcat.
Dintr'o ținăr

www.dacoromanica.ro

Foarte fină,
Care dă lume creştină.
Oameni fără de păcat,
Şi femee şi bărbat.

Acestor oameni fără păcat Dumnezeu le-a dat o misiune mare, pe care au îndeplinit-o pe vremea când ei erau zeificaţi, dar pe care au uitat-o, şi nu are cine să le-o mai aducă aminte.

Eu îndrăsnesc să le-o aduc aminte, şi să le îndrept privirile către *Dealul Patriarhiei, Dealul Omului fără păcat şi isvorului de lumină şi înţelepciune supremă, divină.*

Iată Doamnelor şi Domnilor constatările la care am ajuns cu ajutorul limbei Dacilor şi a legendelor române, adică la stabilirea originei, trecutului şi misiunei noastre, popor român, pe pământ.

Cine are urechi de auzit să audă.

Eu vă mulţumesc pentru răbdarea cu care m'aţi ascultat şi vă zic: Dumnezeu să vă lumineze şi să vă îndrepte pe drumul cel bun, de la care ne-am îndepărtat foarte mult şi cam de mult.

Am încheiat conferinţa pe care am promis-o Domnului profesor Mihail Vulpescu, care este un bun român şi creştin şi vede rostul poporului român şi al vieţei, mai alt-fel de cât îl vede marea majoritate a Românilor de azi, care, din cauză că se uită mereu peste gard, la vecini, au uitat cine sunt şi ce rost au pe pământ.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro